

[Kaj Poulsen]

disse personer er kommet på bistandshjælp. Det, der sker nu, er, at man fratager kommunerne incitamentet til at forlænge jobtilbudsperioden, idet kommunerne nu kan se, at de ikke kommer over og belaster de kommunale kasser. Nu kommer de tilbage til arbejdsmarkedssystemet på 70 og 55 pct.-satsen, og det er baggrunden for, at disse mennesker er betydelig ringere stillet, end de er i dag.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

At der er stor uenighed mellem de borgerlige ordførere på den ene side og socialdemokratiet, VS og SF på den anden om, hvorvidt ændringerne betyder, at folk faktisk kan risikere at komme på nedsatte dagpenge før 1988, er åbenbart. Derfor er det da kun godt, at vi får tid til en udvalgsbehandling, der er ordentlig, mellem anden og tredje behandling, så man kan få af- eller bekræftet det, vi snakker om. Selv læser jeg det svar, vi har fået, således, at folk kommer på nedsatte dagpenge før 1988. Men lad os få det afklaret i udvalgsbehandlingen.

VS har sagt igen og igen, at vi er enige i, at arbejdsløse bør have lov til at tage også en kompetencegivende uddannelse uden at miste retten til dagpenge, og at de arbejdsløse for øvrigt burde have lov til det på et hvilket som helst tidspunkt i deres arbejdsløshedssperiode.

Vi har også sagt, at vi er 100 pct. uenige i, at endestationen skal være et liv på et niveau, som svarer til satsen for varig hjælp efter bistandsloven og i visse tilfælde endog under det niveau. Dagpengene på 55 pct. efter skat svarer sådan ca. til 3.400 kr., mens man som enlig på varig hjælp kan få 3.288 kr., og herudover har man ret til tillæg til lys og varme, en del af huslejen, fagforeningskontingent osv. Derfor er der nogle arbejdsløse, som kan risikere at komme til at leve en tilværelse på et niveau, der er under den varige bistandshjælp.

Men så har jeg forstået af hr. Estrups svar, som han har givet os indtil flere gange, og det er jo kun godt, fordi det så må stå så meget stærkere ved magt, at det ikke er meningen – selv om det står i loven, så er det altså ikke meningen – at der er nogen, der skal ende på de nedsatte dagpenge. Og hvis det viser sig, når loven skal til revision, at der er

mange tusinder, der gør det, så tager man det op, og det må man da holde de radikale fast på.

Regeringen taler om 15.000 uddannelses tilbud i år, men har ikke dokumenteret, at de arbejdsløses forudsætninger og uddannelses tilbuddenes indhold og geografiske placering passer sammen. Derfor har hr. Svend Auken talt så meget om det Danmarkskort, der burde være tegnet, før man overhovedet var begyndt på en sådan lovgivning.

Så kan det ikke nytte, at hr. Estrup gentager det, der står i redegørelsen om, at det først kan gøres, når de arbejdsløse har haft lejlighed til at tage stilling. Det lyder smukt og flot, men det er jo ikke reelt at sige det. Det kan de arbejdsløse jo ikke, hvis det skal hænge sammen med regeringens egen målsætning om, at arbejdsløse skal sluses over i uddannelser og kurser, der kan føre til job. Er det beskæftigelsesjob, de skal sluses over i, er det derfor ikke et spørgsmål om, at de reelt selv tager stilling. På et tidspunkt vil man vel også lave en negativliste, formoder jeg.

Så burde der, før man havde sat dette her i værk, være foretaget det, jeg snakkede om før, nemlig nogle meget grundige og meget tilbunds gående analyser af arbejdsmarkedets udvikling over hele landet amt for amt, så man vidste, hvordan behovene var, og hvordan de arbejdsløses kvalifikationer var set i forhold til det sted, de boede. Den undersøgelse mangler. Den mangler lige netop, og det kan ikke nytte, at man siger, at den nu er under udarbejdelse. Hvad hvis den viser et helt andet resultat end det, man formodede den ville vise? Hvor er man så henne i forhold til det, man trods alt er gået i gang med at planlægge?

Ifølge enhver logik i en planlægningssituation burde undersøgelser af den art selvfølgelig foretages, før man satte en omfattende lovgivning i gang; efter lovgivningens ord medfører den trods alt i alt fald i dag, at folk ender på de nedsatte dagpenge på et niveau, der svarer til bistandshjælpen.

Kofod-Svendsen (KrF):

Når jeg tager ordet i anden omgang, er det, fordi fru Lilli Gyldenkilde henvendte sig til mig angående revisionsparagraffen. Jeg vil gerne understrege, at det er alle fem partier,